

LBRIS

We know
books

BENEDEK ELEK

Állatmesék

Illusztrálták
a kisbaconi
Benedek Elek Elemi Iskola és Óvoda
diákjai.

Barót–Budapest
2024

A szegény ember kakasa	5
A telhetetlen kecske	12
Többet észszel, mint erővel!	18
A farkas és a róka	22
Az őzhús	31
A kakas és a pipe	35
A szürke	39
A farkas, a róka, a nyúl meg a varjú	45
Kutya, macska, egér	51
A vén kutya	55
A szárnyas állatok beszédje	60
A szegény ember és a róka	62
A ló és a szamár	67
A bujdosó macska	70
A szamár meg az oroszlán	75

A szegény ember kakasa

Volt egyszer egy szegény ember. Ennek a szegény embernek semmije sem volt az égvilágán, csak egy kicsi kakasa. Egyszer csak úgy megehül ez a szegény ember, hogy a szeme zöldet, vereset látott, s nagy kínjában szinte falra mászott. Ő bizony – gondolja magában – egyet se kínozza magát, hanem megöli a kakast, s mind egy falásig megeszi.

– No, te kakas – mondja neki –, hamar tégy vizet a tűzhöz, hogy főzzelek meg!

– Ne ölj meg, édes gazdám – rimánkodott a kicsi kakas –, keresek én neked a szemét közt egy krajcárt, azon veszek egy tojást, s úgy tartlak, mintha a királynál vacsoráltál volna.

Azt mondta erre a szegény ember:

– Hát jól van, én bizony nem is bánom, csak aztán tojás legyen, mert különben kést látsz!

Elszabad a kicsi kakas, de nem a szemétdombra, szalad az erdőbe.
Ott találkozik egy nyúllal.

Kérdi a nyúl:

– Hová futsz, te kicsi kakas?

– Csak ide egy kúthoz, nyúl barátom. Azt hallottam, hogy aki abb' a kútban megferedik, aranyos lesz tőle.

– Vigy el engem is, te kicsi kakas!

– Jó szívvel – feleli a kakas –, csak gyűjts még társakat magad mellé!

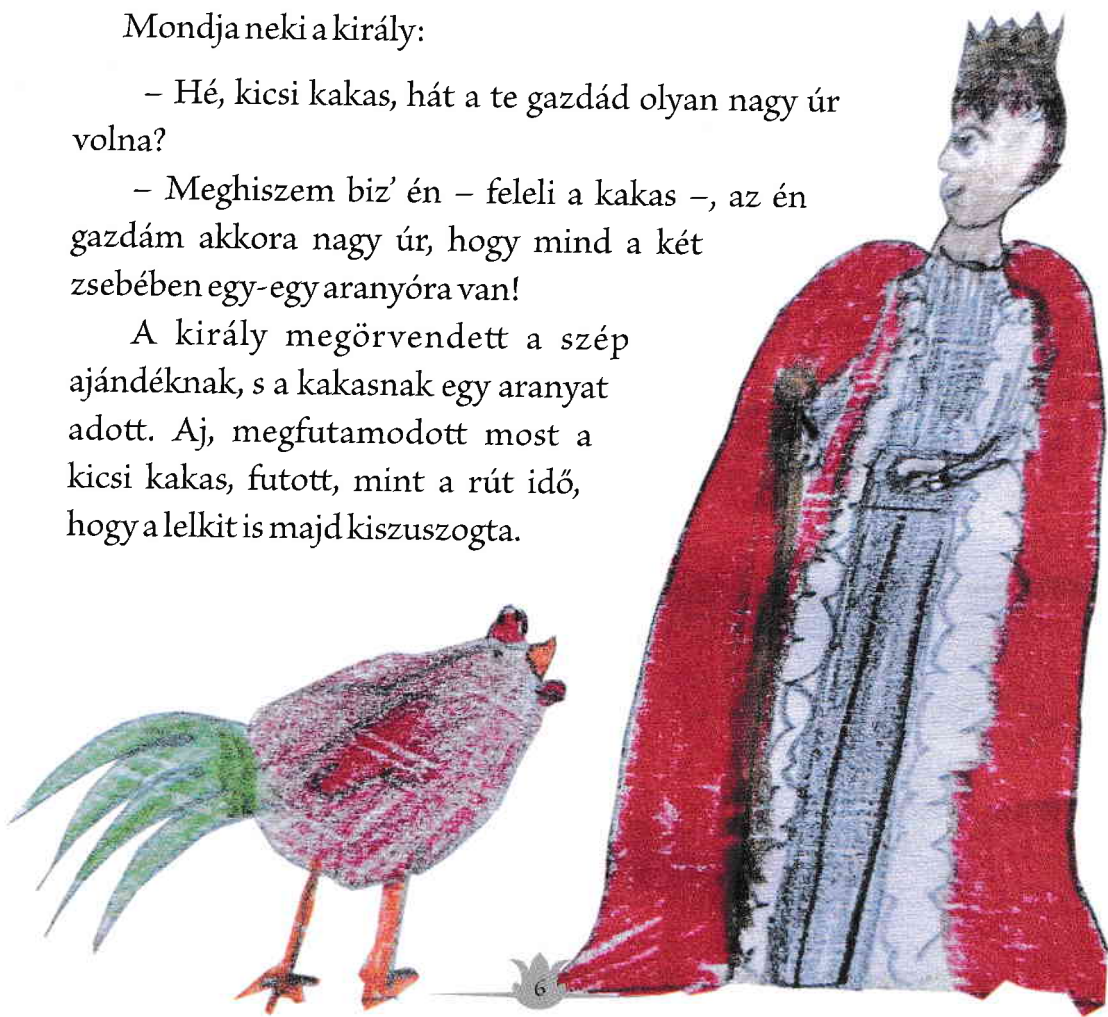
Elfut a nyúl, s gyűjt is maga mellé vagy ötven nyulat. A kicsi kakas pedig elvezette őket egyenest a király udvarába, s bejelentette a királynak: Otromfotrom önagysága tiszteli őfelségit, s ötven nyulat küld neki ajándékba.

Mondja neki a király:

– Hé, kicsi kakas, hát a te gazdád olyan nagy úr volna?

– Meghiszem biz' én – feleli a kakas –, az én gazdám akkora nagy úr, hogy mind a két zsebében egy-egy aranyóra van!

A király megörvendett a szép ajándéknak, s a kakasnak egy aranyat adott. Aj, megfutamodott most a kicsi kakas, futott, mint a rút idő, hogy a lelkit is majd kiszuszogta.

Mire hazaért, a gazdája már el volt nyúlva a földön a szörnyű nagy éhségtől. A kicsi kakas egyszerűen elemózsiát teremtett a szomszédságból, s jól megtraktálta a szegény embert.

No, telik-múlik az idő. Hát a szegény ember ismét csak szörnyen megehül, s ismét meg akarja ölni a kakast. De a kakas most is megígéri, hogy elemózsiát szerez, s a szegény ember békét hagy neki. Megint csak az erdőbe futott, s ezzel az alkalommal találkozik egy vaddisznóval. Kérdezi ez is:

– Hová futsz, te kicsi kakas?

Mondja, hogy milyen csudakutat tud ő egy helyen.

– Hát vigy el engem is magaddal! – kéri a vaddisznó.

– El, ha magadhoz veszed ötven társadat.

Úgy lett, ahogy kívánta, s a vaddisznókat is elvezeti a király udvarába.

A király csak szörnyülködött, semmiképpen sem tudá elképzelni, hogy honnét szedi össze ez a szetemnyi teremtés azt a sok vaddisznót. Adott neki ismét egy aranyat, s a kicsi kakas másodszor is megmentette gazdáját az éhhaláltól. De csak harmadszor is elé kelle hogy szedje a fortélyát, mert a gazdája még egy hét sem telt belé, megint elnyúlt a nagy éhségtől. Harmadszor ötven őzet vitt a királynak.

– Ugyan bizony – mondja neki a király –, mért küld nekem annyi ajándékot az a te gazdád?

Azt feleli a kakas:

– A' bizony azért, felséges királyom, életem-halálom kezedbe ajánlom, hogy a leányodat akarja megkérni.

– Igazán, te kicsi kakas? Hiszen én jó szívvel is neki adnám, csak jöjjön utána.

Hazafut a kicsi kakas, elmondja gazdájának, hogy mi történt. Haj de megijed a szegény ember!

– Ó, te átkozott kakas, hogy' tudál engem ilyen szörnyű bajba keverni! Te, hiszen most a király fejemet véteti!

– Csak jere – mondja a kakas –, ne félj semmitől!

Mit csináljon a szegény ember, elindul. Mikor az erdőbe érnek, azt mondja neki a kakas:

– Te állj meg itt, édes gazdám, én előremegyek a király udvarába, s azt mondom ott, hogy elrabolták tőled a szép aranyos gúnyádat, lovadat, hintódat, s majd a király mindent küld.

Éppen úgy tett, ahogy mondta. Befut nagy lelkesedéssel a királyhoz, s elémondja, hogy az ő gazdájától mindent elraboltak az erdei tolvajok.

Azt mondja a király:

– Csakhogy a drága életét meghagyták az én vejemre lévendőnek!

Avval mindjárt a legfájinabb gúnyát vétette elé, befogatott egy nagy üveges hintóba hat aranyszörű lovat, s úgy mentek a szegény ember elé. Ez pedig szegény feje ott didergett egy bokor mellett.

Mindjárt felöltöztették a szép aranyos gúnyába, s elvitték a király udvarába. A király örömben nem találta helyét, hogy neki olyan derék, ügyes veje lesz. Csaptak is olyan lakodalmat, hogy Hencidától Boncidáig folyt a sok drága bor.

No, vége lesz a lakodalomnak is, most már vidd haza a feleségedet, szegény ember!

Haj, főtt a feje, búcsálódott, évelődött magában, hogy hová tudja vinni ő azt a kényes királykisasszonyt, mikor még az a kicsi ház sem az övé, amelyikben eddig lakott. A teméntelen sok hintó mind az ajtó elé állott, az a sok cifra nép mind az ő palotáját akarta megtekinteni. Hadd lássák, hová viszik a királykisasszonyt.

Amíg így búcsálódnék, csak melléje sompolyodik a kicsi kakas, s azt mondja neki:

– Látom, hogy vet fel a bánat, édes gazdám, de ne epeszd magad hiábavaló búcsálódással, majd segítek én a te bajodon. Te csak ne gondolj semmivel, én előrefutok, s mindent eligazítok.